

VRIJDAG 7 AUGUSTUS 2015 - SCHIPHOL VERTREKHAL

Het waren hectische dagen geweest. Als financieel directeur van één van Imtech's subholdings, was het al maanden aanpoten geweest, in de greep van de aanhoudende storm die de groep als geheel bezighield.

Wachtend op de vlucht naar Faro leek ik in het voorbijgaan een gewone, vrolijke vakantieganger, maar dat was slechts uiterlijke schijn. Innerlijk voelde ik me verscheurd. Hoe zou ik te midden van deze turbulentie überhaupt weg kunnen gaan? Mijn zorgen gingen niet zozeer om de geboekte vakantie, hoewel ik die wel kon gebruiken na de stress van het werk en de verhuizing van de afgelopen weken. Nee, het was eerder dat mijn kinderen rekenden op een rustsige tijd samen. Een week eerder waren ze zelfstandig naar Portugal gevlogen voor een vakantie met hun vader.

Het faillissement van Imtech Duitsland was een schok geweest en we hadden nog geen idee van de consequenties voor onze divisie. Gisteren nog had het bestuurslid wat verantwoordelijk was voor onze divisie, zware druk op me uitgeoefend deze reis te annuleren. Via de mail had hij me laten weten dat ik vanaf morgen op zéér korte termijn, onderstreept uitroepteken, beschikbaar moest zijn voor een mogelijke geïnteresseerde partij. Hij liet weten dat het aan mij was hoe ik dit wilde doen maar benadrukte dat het om de toekomst van velen ging, inclusief die van mij.

Maar hoe zou ik te midden van deze turbulentie weg kunnen gaan? Ik voelde me verplicht aan allebei, mijn werk in deze situatie en natuurlijk aan mijn meiden. Hoe kon ik hier een middenweg vinden? Het voelde alsof ik iedereen te kort deed.rr